

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er det rene skinbarlige vrøvl, hr. Jørgen Winther lige har givet udtryk for. Selvfølgelig hænger sagerne ikke sammen på den måde. Patienterne er under alle omstændigheder i centrum i regeringens sundhedspolitik.

Men det var nu ikke så meget derfor, jeg bad om ordet, men på grund af de tal, fru Karen Højte Jensen netop fremførte. Jeg har oplyst i svaret på et onsdagsspørgsmål, at der er 200 arbejdsløse social- og sundhedsassistenter, og dette svar er baseret på oplysninger fra deres egen organisation. Der har forleden været en historie i Det Fri Aktuelt, som jeg i øvrigt vil sige er en god avis, men lige præcis med hensyn til de oplysninger, der er fremført i historien, må journalisten have misforstået et eller andet, når han har fået tallet ned på 20 ledige social- og sundhedsassistenter. Der er et svar på vej til fru Karen Højte Jensen, men jeg kan forstå, at fru Karen Højte Jensen ikke har modtaget det endnu.

Men tallet er altså, som jeg tidligere har sagt, 200 ledige social- og sundhedsassistenter, og dem kunne man jo passende ansætte; lige så vel som man kunne ansætte de ganske mange, der løbende bliver uddannet netop nu, til at varetage en lang række opgaver inden for hospitalsvæsenet.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det, der kalder mig herop, er den foreslåede dagsorden fra regeringspartierne. Det kommer da ikke bag på mig, at der kommer en slags afværgedagsorden, eller hvad man skal kalde det. Men det kan man nu ikke rent umiddelbart kalde den, for et væsentligt aspekt i denne dagsorden er, at man sætter fagforeningspolitikken over det enkelte individ, og det vil jeg gerne begrunde.

Når jeg siger det enkelte individ, tænker jeg selvfølgelig på de stakkels patienter, der virkelig trænger til hjælp på sygehusene og ikke kan komme til inden for en rimelig tid. Man ser slet ikke på den alvorlige situation, der er opstået med hensyn til orlovsordningerne. Generelle orlovsordninger burde slet ikke have været indført – all right, hvis vi havde været en kreditnation i stedet for en skyldnation, kunne jeg forstå det, men det er desværre ikke tilfældet. Vi er en skyldnation, og derfor mener

jeg nok, at man burde have tænkt sig lidt grundigere om. Det er en form for hovsadagsorden. Man har ikke taget hensyn til patienterne, man glemmer fuldstændig reaktionerne fra amterne osv., og orlovsordningerne er også med til at skabe disse ventelister på de enkelte sygehuse.

Så kan vi selvfølgelig diskutere, hvor mange der er tale om; men principielt er det jo ligegyldigt. Det drejer sig om, at der er brug for arbejdskraften, at der er brug for sygeplejerskerne på landets hospitaler, og så længe der er det, er der altså ikke råd til samtidig at give de pågældende orlov. Jeg troede, at det også var gået op for Socialdemokratiet, især når man taler så meget om, at man sætter patienten i centrum, ligesom Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet gør. Men det er bare ikke tilfældet; det kan man tydeligt se af denne dagsorden.

Og så pointerer man også, at brandregulativerne naturligvis skal overholdes, osv. Jamen der er altså en lov, der siger det samme, så hvorfor behøver regeringen at pointere over for sig selv, at disse regler skal overholdes? Det troede vi var en selvfølge.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Nu var arbejdsministeren heroppe og gav fru Karen Højte Jensen et efter min mening temmelig omhyggeligt svar med hensyn til antallet af social- og sundhedsassistenter – dels hvor mange der er ledige, og dels hvor mange der er på vej – så det skulle vel være nogenlunde klart.

Jeg vil godt endnu en gang understrege over for hr. Jørgen Winther, at SF selvfølgelig ikke bare tager hensyn til lønarbejderinteresser, men også til samfundets interesser. Hvis vi ikke har nogle ordentlige arbejdsvilkår, så folk kan have det godt i deres arbejdsliv, får vi heller ikke præsteret megen behandling og pleje af de mennesker, som er ansat i vort sygehusvæsen, og jeg synes nok, det er skræmmende i øjeblikket, at vi gennem lang tid har set, at mange ansatte i sygehusvæsenet har oparbejdet lidelser. Man må faktisk sige, at det, der burde være vores velfærdssystem, har præsteret uvelfærd over for en lang række medarbejdere ved at presse dem endnu hårdere, og det er i hvert fald en meget betænkelig vej at gå. Det, der skal gøres, er selvfølgelig, at man for-